

ספר לקח טוב.

כלל א. בעניני שליחות.

נסתפקתי הא דקיל שליחו של אדם כמותו מכו כוונתו בזה אם כוונתו שגופו של שליח נחשב כגוף המשלח או השליח לאדם אחר נחשב רק שהמעשה אשר הוא עושה בשליחותו ע"פ מתייחסת למשלח ונחשב שהמשלח עשה המעשה והוא או דלמא גם המעשה איננו מתייחסת למשלח רק לשליח ונחשב שהשליח עשה המעשה לא המשלח רק שהתורה גורס שאף שאדם אחר עשה המעשה לא הוא ע"פ כיון ששלחו לך מועלת המעשה של האחר עבורו כאלו עשית הוא ודו"ק. ובערותי בזה מאחרו מקומן בס"ד ואלה כמה:

(א) מש"ס קידושין דמ"ג ע"א איחמר רב אמר שליח ^{דאמר} נעשה עד ור' שילא אמר אין שליח נעשה עד רב אמר שליח נעשה עד אלומי קא מאלומא למלחא ורש"א אין שליח נעשה עד כיון דאמר מר ששאיב הו"ל כנופי' עכ"ל בגמ'. ומפורש בזה לענין דבטא פליגי דר' שילא סבר דהשליח נחשב כגוף המשלח וא"כ הוא ע"פ השליח ואין יכול להעשות עד ורב ס"ל דהשליח נחשב לאדם אחר אלא שמעשכו מתייחסת למשלח או שמושלח עבור המשלח וע"כ כ"ן שהוא ע"פ אדם אחר הוא שפיר יכול להעיד על המעשה ואדרבה אלומי קא מאלומא למלחא ועדותו טובה יותר כיון שמעיד על מה שעשה בצלמו לאדם יודע וזכור יותר בבירור מה שעשה בצלמו ממה שרואה לאדם אחר עושה:

(ב) ב"ש גיטין דמ"ז ע"ב ושי"ס ב"ב ב"ב דפ"א ע"ב דאמר דאם שיגר הביכורים ביד שליח ומה שליח בדרך מביא וא"י קורא משום דכח"ו ולקחה ובבב"א ע"כ בע"י לקיחה ובבב"א ב"ב כ"ל בגמ'. וא"י נימא דהשליח הוא הבעלים או שמעשכו מתייחסת לבעלים שפיר ראוי שיושג לקיחה ובבב"א ב"ב כ"ל בגמ' ולקחה נחשב שהבעלים לקחו וכמוכ"ן ועל כרחק דהשליח לאדם אחר נחשב וגם המעשה איננו מתייחסת למשלח וע"כ שפיר לא יחשב לקיחה ע"י הבעלים וע"כ אם יביאו טחה הבעלים הביכורים לא כ"י לקיחה ובבב"א ב"ב כ"ל בגמ'.

(ג) ה"ה ב"ב"י הקדומה יש להביא רא"י גם מש"ס ^{1234567 ת"ח} סוכה דכ"ז ע"א דאמר בני שנתחננו או שנשחטנו או כ"י בבית האסורין וקינאו ביד לאשתו דאם נשחטת אחיך איש מביא ומשקב אותה משום דכתיב וקינא וסביא ע"כ בע"י קינא ובבב"א ב"ב כ"ל בגמ' ד"ה וקינא ויש דכ"ה ע"א ברש"י ד"ה עבדין כ"י דקינא ב"ד הוא מעט שליחות דזכות הוא לבעל לקנאות באשתו אם רואין אותה פרוצת במעשה ח"י מעט שליחות ט"ס. וא"כ יש גם מש"ס רא"י ב"ב"י הקדומה דאם השליח הבעלים או שהמעשה מתייחסת לבעלים ראוי שיושג קינא ובבב"א ב"ב כ"ל בגמ'.

(ד) מש"ס גיטין דכ"ט ע"ב דפליגי בשליח שפשה שליח שני ומח הראשון אם שליחותו שני בשל או לא דמאן דס"ל דלא בשל קאמר דכלאו נכח

בעל קאחו אחי' לבעל איחנסו לטלו וכ"י ע"ס. ובבב"א טחנת שבת פליגי דא"י נימא דהשליח הוא הבעלים עצמם א"כ כשעשה שליח שני כ"י כאלו נעשה זה השליח שני מן הבעל עצמו וא"ן השליח שני לר"ך עוד אחי' לכווייה שליח הראשון כלל שברי לא נעשה מעט כלל רק מן הבעל ששעשה ששאלו כ"י ה"י הוא הבעל מתע"י וכן אם נאמר שהשליח אדם אחר הוא רק שמעשכו מתייחסת למשלח ג"כ ראוי לומר כן כיון שכל מה שהוא עושה בשליחותו נחשב שהמשלח עשה וא"כ גם עשאי א"כ שליח שני לשליח נחשב שהמשלח עשה זה וד"ק. משאי"כ אם נאמר שהשליח לאדם אחר נחשב וגם מעשכו אין מתייחסת למשלח רק שמושלח עבור המשלח א"כ השליח שני נעשה שליח מאדם אחר לא מן הבעל וע"כ שפיר לר"ך ש"הא האדם האחר קיים:

(ה) ב"ש תמורה ד"י ע"א בע"י דמי ב"ר תמא מקדיש עושה תמורה או מתכפר עושה תמורה (ראובן שהקדיש בכמה שיחכפר ב"כ שמעון מי יכול להמיר ב"כ ראובן המקדיש או שמעון המתכפר) אמר רבא א"כ מליט ליבור ושוחפין עושין תמורה וכן דשו שליח לאקדושי (פ"י דא"י נימא דבתר מקדיש אלמין א"כ ליבור ושוחפין עשו שליח להקדיש או נהי דהכבוד ושוחפין מתכפרים צו עכ"ז כיון שהשליח הקדיש ח"י צו דין תמורה וכ"א שפיר יכול להמיר כיון שהוא איש יחיד ו"כ מליט תמורה בקרבן של צבור ושוחפין וא"ן ק"ל דלא מתכמת תמורה בקרבן צבור ושוחפין ע"ס ברש"י) עכ"ל בגמ'. וכשח"א א"י נימא דכלל שליחות מתייחסת המעשה למשלח א"כ גם בצבור ושוחפין העושים שליח להקדיש נחשב שהקדישו הם וא"כ א"פ"י נאמר דבעלמא מקדיש עושה תמורה עכ"ז בצבור ושוחפין דשו שליח לאקדושי שפיר אין השליח עושה תמורה א"פ"י אי מקדיש עושה תמורה שברי השליח איננו המקדיש כלל וכל שכן אם נאמר דגוף השליח נחשב כגוף הבעלים ודאי דחשיב שהקדישו הצבור ושוחפין וכמוכ"ן וא"כ מאי פ"ך ועל כרחק דהשליח אדם אחר הוא וגם המעשה השליחות איננו מתייחסת למשלח רק שמושלח עבורו וא"כ שפיר מתייחסת ההקדש לשליח אלא שמושלח עבור הצבור ושוחפין וע"כ שפיר יכול השליח להמיר אי מקדיש עושה תמורה. ובוד יש לדקדק כן באופן אחר מש"ס תמורה כ"ל ח"ה דא"י נימא דגוף השליח הוא כגוף הבעלים א"כ נראה שיש דאם המשלחים רבים נחשב גם השליח רבים במעשה השליחות וכן אם מעשכו מתייחסת למשלח א"כ כשמשלח מרבים מתייחסת המעשה לרבים וא"כ גם כאן חשוב כאלו רבים הקדישו וא"כ שפיר אין ראוי שיושלח תמורה א"פ"י אי מקדיש עושה תמורה כיון שכלן הקדישו רבים וא"כ כיון דמקדיש עושה תמורה טוב כגוסי"ד לצבור ושוחפין ראוי לומר דחליא בהקדש דאם הקדישו רבים אין תמורה מושלח בקרבן זה ועל כרחק דהשליח אדם אחר הוא והמעשה מתייחסת לו ע"כ שפיר הו"ל הקדש דייחיד ולא הקדש דצבור ושוחפין ודו"ק ט"ס:

ו) בישים קידושין דריש קרא דושחמו אוהו כל קבל
 מדה ישראל בין הערבים ובי כל הקהל
 שוחטין וכלו אינו שוחט אלא אחד אלא מכאן משא"כ
 פ"ט. וכשהוא אי נימא דמעשה השליח מתייחסה למשלח
 איך כשהמשלחים רבים נחשב ששאו המשלחים כולם
 המעשה הוא וכ"ל. וא"כ לפי מאי דס"ל לרי אליעזר
 ברבי שמעון בחולין דריש ע"כ דאסור לשנים לשחוט זבה
 אחד בקדשים מביח ע"ש איך מה יענה ראבי"ה לכך קרא
 דושחמו אוהו דמחיר לכל הקבל לשחוט פ"י שליח אחד
 ואמאי שרי הא המעשה מתייחסה לכס ונחשב ששחמו
 כולם וא"כ ה"ל שנים שוחטין זבה אחד וכן א"כ נאמר
 דגוף השליח נחשב כגוף המשלח ג"כ יוקשה דכבר נחבתי
 דנראה פשוט דא"כ נאמר כן אי כשהמשלחים רבים נחשב
 גם השליח רבים הואיל ונעשה כגוף המשלחים וא"כ
 חשוב ג"כ שנים שוחטין זבה אחד ושל כרחק דהשליח
 נחשב לאדם אחד וגם המעשה איננו מתייחסה למשלח
 רק לשליח אלא שמועלה עבור המשלח וע"כ שפיר חשוב
 שהיטע ביחוד ורק שמועלה עבור הקבל המשלחים ש"לאו
 זכ כולם ידי מלוח שחיטת עשה ודו"ק. אולם יש לדחות
 דמ"כ שהקפידה חורב שלא יהיו שנים שוחטין זבה אחד
 בקדשים כ"י"ט רק א"כ ממש שנים שוחטין וכל אחד
 שוחט בכה בשני עלמו משא"כ כאן שהשליח ביחוד שוחט
 ונעשה שהחיטת בכה אחד אי"כ אפי' מתייחס המעשה
 לרבים המשלחים נחשב רק כאלו שחטו רבים בכה אחד
 זה י"ל דברי שפיר. ובמקו"ם לזה משי"ם ש"ז ד"ג ע"א
 דדריש קרא דנעשה יחיד בעושה חיוב שנים ששחאוהו
 (שנים ששחו יחד מלאכה בשבח כגון זה עוקר חכ מניח)
 פסירין פ"ט. והגה ש"ב ד"כ ע"א איחא בני ר' יוחנן
 זרק הפך ונעקר הוא (הורק) ממקומו וחזר וקיבלה
 מהו ופירין מאי קא מבטי לי (א"כ טעם יש לפטור
 זכא הא ע"כ עקריה וכוונת) איך א"כ בר אבבה שני
 נחות בלדס אחד קמבני ל"י שני נחות בלדס אחד
 בלדס אחד דמי וחייב לו כשני בני אדם דמי ופטור
 היקו וברש"י כשני בני אדם דמי ופטור דה"ל כשני
 ששחאוהו וכו' ע"ל. ומבואר בזה דא"כ דהחורה פטרה
 רק שנים ששחאוהו עכ"ל מספקין למופטר ג"כ יחיד
 בעושה בשני נחות מפאה לחשוב כשנים ששחאוהו איך
 כי"כ לכו"פ בשחיטת קדשים דהקפידה חורב שלא יהיו
 שנים שוחטין שפיר י"ל ג"כ דשני בני אדם שוחטין
 בכה אחד חשוב כאלו שוחטו ופיר דמי ודו"ק. ועו"ל
 דהחורה הקפידה רק שלא חשבה שהחיטת ע"י ב' בני
 אדם דלא מה ששוחט זה כרי אין השני עושה משא"כ
 בשליחות שא"כ נחשב כל הקבל שוחטין עכ"ל כרי כל
 השחיטת מתייחסה לכולם מתחלה ועד סוף ומ"כ שהאחד
 עושה גם כולם עושים וא"כ י"ל דלא הקפידה חורב.
 ועו"ל בפשיטתא שפי דהחורה הקפידה רק שלא יהיו ב'
 מעשים בשחיטת שא"כ שני בני אדם עושים כרי הוא
 ב' מעשים משא"כ כשהשליח ביחוד שוחט כרי הוא רק
 מעשה אחד וא"כ אפי' אם מעשה השליחות מתייחסה
 למשלח עכ"ל הרי נחשב רק כאלו עשו כל הקבל מעשה
 אחד וא"כ נעשה מעשה אחד של השליח מעשים רבים
 וכמו"כ וע"כ שפיר שרי וחילוק זה הוא עלמו החילוק
 הקדום אחרי העיון. דו"ק והשנה וא"כ להאריך בזה:
ז) ע"ע שנים ב"מ ד"ז ע"א דאמר ר' יוחנן שליח אי
 חשוב כבעלים לענין שאילת כבעלים חלוי
 בפלוגתא דרי יאשי' ורי יוחנן דפלוגי אי מהני הפרה
 נדרים ע"י שליח דס"ל לרי יאשי' דבעי בעל ממש משום
 דכתיב איש ויקמונו ואישי יפרטו ורי יוחנן ס"ל דמשא"כ
 פ"ט. וכ"כ לענין שאילת כבעלים נראה ששם חלוי כ"כ
 אי הא דמשא"כ הי"ט שגוף השליח נחשב כגוף הבעלים

דא שפיר חשוב שאילת כבעלים וכמו"כ משא"כ אם אין
 גופו כגוף הבעלים אלא שמתעסקו מתייחסה לבעלים או
 שמועלה עבור הבעלים או שפיר לא חשוב שאילת כבעלים
 כיון שאין גופו כגוף הבעלים ולא קרינן ב"י אם בעליו
 עמו וכמו"כ. אולם לענין הכפרה שפיר י"ל לכאורה דבין
 לרי יאשיה ובין לרי יוחנן אין גוף השליח כגוף הבעלים
 ופלוגי רק ב"אחד מ"ב' ה"נדרים האחרים ה"ל דרי יאשי'
 ס"ל דהמעשה אשר השליח עושה בשליחותו ע"כ מתייחסה
 למשלח ונחשב כשם המשלח המעשה הוא וע"כ גם
 כאן כמעשה השליח מעשה הכפרה נחשב שפיר שהסור
 הבעל וקרינן ב"י אישכ יפרטו ורי יאשי' ס"ל דגם
 המעשה איננו מתייחסה למשלח רק לשליח אלא שמועלה
 עבור המשלח וע"כ כאן שהקפידה חורב דא"כ יפרטו
 דהיינו שהבעל י"למו יששכ מעשה הכפרה ולא אחר
 ע"כ שפיר לא מהני שליחות וא"כ קשה לכאורה דא"כ
 חלוי כש"ם דין דשאילת כבעלים בפלוגתא דהפ"ה הא י"ל
 דחרייכו ס"ל דגוף השליח לא כיו כגוף הבעלים ורק
 ב"י ה"נדרים האחרים הוא דפלוגי אם המעשה מתייחסה
 למשלח או לשליח וע"כ דין שאילת כבעלים דבעי ממש
 גוף הבעלים דא"כ כתיב א"כ בעליו עמו ולא סגי בזה
 שמתעסק השליח מתייחסה לבעלים איך שפיר י"ל דל"כ
 לא חשוב ע"י שליח שאילת כבעלים. אמנם אחרי העיון
 ז"א דגם בהפ"ה הכ"ה לומר לרי יוחנן דגוף השליח
 חשוב כגוף הבעל דא"כ לומר דרק מעשה הכפרה מתייחסה
 לבעל דא"כ הפרה הוא רק דבור וא"כ המעשה שבו הוא
 רק עקימת השפחים ונעטע כ"י המבטא וא"כ אי נימא
 דרק המעשה אשר השליח עושה מתייחסה למשלח איך
 חשוב רק כאלו עיקם המשלח שפתי השליח ונעטע כ"י
 המבטא של שליח וכנ"ל סברה הקל"ה לענין חפ"ן
 ובאר מ"ל שבע"כ ע"י שליח וידובר בו לכל א"כ וא"כ
 א"כ אין כאן דבור של הבעל בעלמו וא"כ יועיל ועל
 כרחק דגוף השליח נחשב כגוף המשלח ושפיר חשוב דבור
 הכפרה שהשליח מדבר כאלו דיבר על הבעל בעלמו כי
 השליח בשעת הכפרה נחשב כגוף הבעל ממש וא"כ שוב
 שפיר לענין שאילת כבעלים גם ע"י שליח חשוב שאילת
 כבעלים וע"כ שפיר חלוי כש"ם דין דשאילת כבעלים
 בפלוגתא דרי יאשי' ורי יוחנן כ"ל ודו"ק:

ח) דתוס' ר"ד בפ"ב דקידושין כחבו דמלוח שעל
 גופו לא מהני שליחות ע"ש ונראה מ"כ
 דגוף השליח אינו נחשב כגוף המשלח ורק אדם אחד
 הוא וע"כ במ"ל שעל גופו לא מהני שליחות וכ"כ ב"י
 קל"ה סב"ב דבריהם עפ"י דברי הרא"ש בנדרים דע"כ
 ע"כ ש"י לענין הכפרה ע"י שליח דכיון דבעי שמיטה ע"כ
 שמיטה כיו מירי דמילא ומירי דמילא לא שייך ב"י
 שליחות ע"ש וע"כ רק על מעשה שייך שליחות ונחשב
 כאלו עשה המשלח מעשה הכחה חפ"ן שש"כ השליח
 אבל מה שמונחים על יד השליח זכו מירי דמילא ולא
 יחבן לומר מעשה שליחות שמונחים החפ"ן על יד המשלח
 וע"כ ה"ל כאלו הניח המשלח חפ"ן על יד השליח דלא
 מהני עכ"ל וס"ג נד"ש. ולענין גם דברי הרא"ש ה"ל
 עולות לכוונה זו דכיון שרק מעשה השליח מתייחסה
 למשלח או שמועלה עבור המשלח אבל השליח עלמו אדם
 אחר הוא ע"כ בשמיטה שאינו עושה מעשה לא שייך
 שליחות ורק א"ל כ"י ענין השליחות על גופו של שליח
 שששכ גופו כגוף המשלח שפיר כ"י יכול לשחוט שליח
 על השמיטה כיון שנעשה גוף המשלח ה"ל שמיטה
 כשמיטה המשלח ושפיר מ"י מס' נד"י א"כ המשלח
 שששכ. ודע כי סברה הקל"ה ס"ל תמ"א ק"ל ל"כ נח"כ
 ב"מ ד"ז ע"א דא"כ דאמרינן הכ"ה דלמירי לעכ"ל
 שבה לענין שבה ולענין חסימה כחבו כ"ס ז"ל ח"ל אר"י
 ל"א

דלא דמי לאומר לעכרים אכול נבילס דלא שייך הסס אמירה לעכרים שבישראל עגמו יוכל ליהן נבילס בפיו אכל סכא אחו דבר שאומר לעכרים לעשות כוא אינו יכול לעשות כמו לבשל בשבת או לחסום שור בדישו עכ"ל. ונראה שפשוט שסברתם היא כסברת הקאטוסיא כגיל ממש דכא הו דאמירה לעכרים שבת כיוון משום דנבי דמדינא אין שליחות לעכרים עכ"ל החמירו חכמים ונהי דין שליחות לעכרים באיסורין וע"כ עכ"פ לא עדיף משליחות ממש וע"כ כשאומר לעכרים אכול נבילס אפי' יושב העכו"ם שלוחו של ישראל עכ"ל מה שהנבילה באה לפיו ולמעיו של עכו"ם אינו נחשב כאלו נחשב לפיו ולמעיו של ישראל רק המעשה שעושה העכו"ם נחשב כאלו עשה ישראל וע"כ הו"ל כאלו הניח ישראל לפיו של עכו"ם חס ספור שרי. וא"כ זהו ממש כסברת הקאטוסיא כגיל בחפזין דבשליחות הו"ל כאלו הניח המשלח על יד השליח לא על יד עצמו וכ"כ נחבו החוס' דכ"ל כאלו הניח הישראל לפיו של עכו"ם לא לפיו של עצמו ודוק היטב:

ט) התוס' צמנחוס דסי' ע"ב דיה מליטו כחבו חיל אוצר החכמה ליל קרא למטוטי ידו ולא יד שלוחו (נבי המיכה קדשים דכתיב ידו ודרש' למעט יד שלוחו) חיפוק ל' מקרבני ולא קרבן חבירו (דכתיב ג"כ בצמיכה קרבט ודרש' למעט קרבן חבירו) ו"ל דאזכרין חרי קראו דלא חימא כי שוי' שליח עדיף דשאיכ עכ"ל. ומוכח מזה דבשליחות מתייחסת המעשה למשלח או שנוף השליח נחשב כמשלח דאי נימא דהשליח אדם אחר הוא ומעשהו מתייחסת לו ורק שמועלת מגזיכ איכ כוא בצמיכה לא ה' ראוי לכוטיל ביון שהצריכה חורס שיהי' בסומך סומך על קרבן שלו וכאן הרי סמך בסומך על קרבן חבירו כיון שמועטת בסמיכה מתייחסת לשליח והרי אין הקרבן שלו כיא של המשלח ועל כרחק דהמעשה מתייחסת למשלח והו"ל כאלו סמך המשלח או שנוף השליח נחשב כנוף המשלח ושפיר הו"ל סמיכה בצעלים ודויק. וש"כ מלאחי תפורס בן יוחר בגליון חוס' ערכין ד"ב ט"א שכתבו ג"כ סברת החוס' מנחה כגיל צבילאור יוחר ו"ל ו"ל דכ"א דשלוחו של אדם כמומו ולא ליקרי קרבן חבירו עכ"ל וכ"כ תפורס כדבריו כגיל ודויק:

י) ע"כ בש"ס שבוטות דליב ט"א תיר שילח ביד עבדו המ"ח 1234567 או שאמר להן הנחצט משיעני עליכם שהם אחס יודעתין לו (לחובט) עדות שהבואו והעידוכו יוכל יכו חייבין (קרבן שבוטת העדות) חיל אם לא יגיד ונשא עונו מאי תלמודא אמר ר"א אם לוא יגיד כתי' (ודרש'") אם לו לא יגיד ונשא עונו ואם לאחר לא יגיד פסור עכ"ל הנמ'. ומוכח דאין השליח כנוף בצעלים דל"ב שפיר קרינן בשליח אם לו לא יגיד וכשנשבעין לשליח חשוי שפיר נשבעין לו כיון שהשליח כנוף בצעלים ודויק:

אולם למאי דאמרי' בבימ דל"ו ט"א דע"י עבדו לכ"ע חסוב שאילס בצעלים תשוס דיד עבד כיד רבו ט"ס ומבואר בזה דשליחות דעבד ל"כט הו"ל כנוף בצעלים דהא לענין שאילס בצעלים צע"י נוף בצעלים ממש וכמו שכתבנו בלוח ז' וא"כ קשה באמת מסוגי דשבוטות כגיל דכיון דהסס איירי בשליח ביד עבדו איכ אמאי לא קרינן ב"ו לו וע"כ. ונראה דהסס בשבוטות בל"א"כ לא שייך כלל שליחות דכ"א מילי ניכסו ומילי לא מיתמסרין לשליח אפי' בחד שליח לדעת המכריז' ז"ל וכטרע אלס דלולי קרא ה"א דלא צפי שליחות כלל ואפי' כשנשבעין לאחר לעמרי שאין יודעתין עדות לפלוני נמי חייבין הדע שהרי לריך קרא למעט אפי' כשנשבעין סנחצט וע"כ שהחל דכתי' קרא דכתי' לו וא"כ לריך בזה למעט שליחות שיהשגב לו וע"כ שוב שפיר אפי'

שליחות דעבד לא מהכי כיון דמילי ניכסו וכג"ל. ועכ"פ נחמדש לו דין בזה דכ"א דמילי לא מיתמסרין לשליח הו"ל אפי' בעבד דמלך סכברא ה' מקום לסהפק בזה כיון דעבד עדיף משליח דלמלא מטעמא דיד עבד כיד רבו וכסיס בימ כג"ל דאפי' דשליח לא מהכי לענין שאילס בצעלים עכ"ל ע"י עבד חסוב שאילס בצעלים מטעמא דיד עבד כיד רבו. וכעין זכ מל"ט ג"כ בכלל דלח שליח לבר עבדכ דכ"ו אפי' בעבד וכמו שמל"ט בקדושין דמ"ב ע"ב לענין שליחות יד דקאמר אמר לעבדו ושלוחו מנין וכו' הרי דכתי' קרא נס בעבדו וא"ל לאו קרא ה"א דאשליר'ס ובאחי רק לבעיר:

יא) ע"י ברמב"ם ה' עכ"ס פי"ג סי' ט"ז ח"ל כטוסס עכ"ס לעגמו אפי' ט"א עש"ס בידו כ"ו (פי' שעש"ס ע"י אחר) לוקה שנאמר לא תעשה כן פסל כ"ו וכן כטוסס עכ"ס בידו לאחריס כ"ו לוקה שנאמר וה"ה מסכס לא חששו לכס עכ"ל. ור' שס הלח"מ ח"ל חימא ה"כא שעש"ס אחרים לו אמאי לוקה ה"א נ"ל שאין בו מעשה הוא כ"ו וי"ל דכיון דהאחר עש"ס בשליחותו הו"ל כאלו עש"ס הוא וחייב עכ"ל כוונתו לסקוה דנבי דהחורה אסרס לעשות עכ"ס לפנמו ע"י אחר עכ"ל ר"ל שיהשגב כלאו הס ככל לאוין שאין ב"ס מעשה דאין לוקין עליהם וע"ז ח"י דכיון דהשליח עושה מעשה חשיב כאלו ה"א ע"שה והו"ל שפיר לאו ט"ס בו מעשה ומבואר בזה נכד"א דנוף המעשה מתייחסת למשלח:

אולם יש לרחות דכ"א אפי' אי אף המעשה מתייחסת למשלח עכ"ל הרי מועלת עבד המשנה וכג"ל וא"כ עכ"פ חולדות המעשה תמיד מתייחס למשלח דה"ל שקודם השליח א"ה ה"בור המשנה או חולדות המעשה שה"א קיין באשכ מתייחס למשלח ועש"ס אש"י של משלח ע"י מעשה השליח וכן כל כה"ג. וא"כ נ"ל כאן בעבירה כיון שגם השליח אסור לעשות עכ"ס איכ כיון שהשליח עשה מעשה איכ יש במעשהו עבירה לאו ט"ס בו מע"ס וחייב מלקוח וע"כ כיון שהולדות מעשהו שפיר מתייחס למשלח וכג"ל ע"כ שפיר המשלח לוקה ודויק: **אמנם** אחרי העיון ז"א דעבירה השליח הרי ה"א רק אללו דלא תעבו לכם כיון שכוא ע"כס כפ"ס עבד אחר וזה אסור רק מקרא דלא תעשו לכם וכדברי ברמב"ם כג"ל וא"כ אם רק חולדה המעשה מתייחס למשלח איכ נ"ל המשלח ה"ו לעבור אללו כג"ל ולא אללו דלא תעשה כן כאוסר עשיית עב"ס לעגמו ע"י אחר וא"כ כיון שהמשלח עבד רק אללו דלא תעשה כן ולוקה רק על כלאו הזכ איכ על כרחק שטף המעשה מתייחס נכמשלח ודויק היטב:

יב) ב"ש"ס ביק דע"ז ע"א פריך לרי"ס דס"ל דונב קדש"ה שבצעלים הייבין באחריותן ושהפן חייב סנגב בר' ובי דאמאי חייב כ"א שמעינן ל"י לרי"ס דאמר שהיעט שאינ"ס ראוי לא שמה שח"כ: ה"מיתת קדשים נמי שחיפה שאינ"ס ראוי ה"א (דקדשים שנשחטו בחוק פסולין) כי אח"כ ר' דימי איכ יומן בשוחט חמימים מצפ"ס לס"ס בעלים ופריך והרי חרס קרן לבעלים (כואיל ולש"ס בעלים חבחו וחשוב השבס ואמאי חייב בדוי"כ) איכ יחוק בר' אבין שנשקף כרס (דלא חרס קרן לבעלים כיון שהקרנן פסול ואריכ"ס להביא קרבן אחר ומיכו בשעת שחיטת שפיר שחיטת ראוי ה"א כיון דאח"כ הוא שנפסל ע"י שחיטת כרס) כי אח"כ רבין איכ יוחנן בשוחט חמימים מצפ"ס שלא לשם בעלים (דשחיטת ראוי) ה"א דקיי"ל דכל כזבחים שמנחו שלא לשמן כשרים חוק מססח וחטאת וקרן לבעלים לא חרס דק"ל לבעלים מ"כ"ה לא עלו לשם חובס ואריכ"ס להביא קרבן אחר) עכ"ל כנמ':

ובחוס'

ובתום שם ריה שלא כחצו דלכסי מוקי ר' רימי כשנשקף כדס (ולא מוקי בשוחם שלא לשם בעלים כדבין) בייט משום דניחא ל' לאוקמי בכל קדשים שחייב באחריותו דבעל לא בעליהם לא מחוקמא בפסח וחמאה (דפסח וחמאה הא קריל) דמיפסלי בשלא לשמן (ואיכ' היא שמיסה שאינה ראוי) מכיל ומבואר בה דלאוקומהא דר' רימי איירי ריש אפי' בפסח ואיכ' קשה דהא שמיסה פסח נרץ שליחה ומבואר בקידושין דמיא פ"ב ואיכ' זה הנגב שהחם שלא בשליחה הבעלים ראוי שיופסל כפסח ואכתי שמיסה שאינה ראוי' היא ואמאי חייב ויל' דכיון דהבעלים חייבים בפסח וכבר הקרישבו ויגלו דפחם בהם שהעלים בהקדשות ע"כ שהמיסה זכות היא להם חצי' מפסח שליחה והחזיב שפיר שמיסה בשליחה. ואולם אם נאמר דענין שליחה בכל מקום הוא מפאה' שגוף המעשה מחייססה למשלח איכ' אכתי אמאי חייב הנגב כרי נחשב כאלו שחמו הבעלים ולא פנה הנגב כלל וכן אם נאמר דכיון שליחה גם גוף השלח נחשב כגוף הבעלים ניכ' קשה כיון דהשבו בעלים בשעה שמיסה ואין כאן שמיסה הנגב ועל כרחק דבשליחה השליח כאלו אחר נחשב וגם המעשה אינה מחייססה למשלח ורק שמועלה עבור המשלה וע"כ גם כאן שפיר מוטלה שהמיסה עבור המשלה שילא ידי מלוח הקרבנה הפסח. אבל מעשה השמיסה שפיר מחייסם לנגב השוחם ושפיר חייב בדו"ס אלא דהוקדש להגמי רק דכיון דהמעשה שיעלה עבור המשלה וילא ידי מלוח הקרבן איכ' כרי חזרה קרן לבעלים וכנ"ל:

בפסח וקדשים עכ"ז מלוח בעלים מלוח בפ"ע היא ואינה מעכבה בקרבן כלל וכלל ואפי' הבעלים עצמם יאלו ידי מלוח הקרבן אם נשחט שלא בשליחות ואין לריכוס להביא קרבן אחר ורק שמיסה שמיסה בבעלים הוא שלא קיימו וע"כ גם כאן שפיר כיון שמיסה הנגב שלא מפעם שליחה וע"כ שפיר חשוב חזרה קרן לבעלים כיון שילאו בהם ידי מלוח הקרבן ואין לריכוס להביא קרבן אחר ונהי שהפסידס הנגב מלוח שמיסה בבעלים עכ"ז על הפסד המשלה אין מחייב בדו"ס רק כשפסידס להם אלו גוף הנכסמה. וכן ראינו לאחרונים זיל' שכתבו כן מלוח הוכחה אחרונה דשמיסה בבעלים אינו מעכב בקדשים ויש לדבר בהם הרבה ואכ"מ. ונגוף הספק ככיל אם השליח נחשב כגוף המשלה או שהמעשה מחייססה למשלח או שמועלה רק עבור המשלה בהם יש לי לדבר עוד הרבה בהם בצו"ס ובאחי' כעה רק להעיר בהם המעט:

ערה אדבר קאם בצו"ס דענין מילי לא מימסרין לשליח. והכח טרע דעה המכריעם זיל' דלא מכני שליח להקדיש משום דהויל' מילי ומילי לא מימסרין לשליח וקיל' ע"ז מירושלמי קידושין פ"ב היא דדריש ואם המר ימירנו למעט שלוחו ע"ש והשחא ליל קרא למעט הא בלא"כ לא מכני המורה ע"י שליח משום דמילי לא מימסרין כו' וכמו בהקדש דלא מכני מפעם זכ. ואלע"כ ליישב זה עפ"י מה שראיתי באחד מספרן של אחרונים זיל' ושכח ממני אנה ראינו שביאר טונת המכריע' זיל' הר"ל דאע"ג דהא דמילי לא מימסרין לשליח מאלטוב בש"ס אך בשליח דשליח בייט משום דאיא לעשות שליח רק על מעשה וע"כ כשאומר לשליחם כחצו וחמו גם לאשתי וסם בעלמם כותבים וטוחנים דעושים מעשה ע"כ מעשה יש בה ממש לקבלה בשליחה אבל כשאומרים לאחרים לכתוב וליתן ממל' שבי' מלדס דיבור לזד ודיבור לזד אין זו ממש לקבלו מן הבעלים בהם השליחות וע"כ גם בהקדש אע"ג דכיון רק חד שליח עכ"ז כיון דהשליח אינו עושה מעשה רק דיבור לזד שאומר כ"ז הקדש שפיר כיון מילי אפי' במד שליח עכ"כ. ולפי"ז נראה לפי המבואר בש"ס שנהדרין דסיה' ע"א דהא דכפיסה קומחו הוי מעשה ועיקומה שפחיו דמגדף לא כיו מעשה בייט משום דשאי מגדף שכן יגטו בלל ומחבאר שם מפירש"י דבמקום שאין דיבור מועיל מלד החגלת מחשבות לבדו רק מלד דיבור בעלמחו או גם דיבור השו' מעשה דעיקרית שפחיו בכ"ג כיו מעשה אבל מגדף דעיקר החייביתו על דיבור הוא רק על גלותו בדבורו אלו מחשבתו הרעה ואין אלו דיבור שום פעולה מלד עלמחו רק מה שמנגב אלו מחשבת הלז ע"כ לא חשוב מעשה ע"ש. ולפי"ז נראה דבהקדש דאין קדוש בטעות ואם נחכוון לשלמים ואמר עולה או לסיפוך דלא מכני ואיכ' דיבור מועיל אך מפני גלותו מחשבת המקדיש שרואה להקדיש דבר זה לכך שפיר לא כיו מעשה רק מילי ולא מימסרין לשליח אבל בחמורה דקיי"ל דקדוש אפי' בטעות כפי מה שאומר בסיו איכ' דיבור מועיל מלד עלמחו ע"כ שפיר כיו מעשה ולא מילי ושפיר איצטרך קרא למעט שליחה דחמורה ודו"ק. ואין לסקוז' דאיכ' דהקדש דחמורה חשוב מעשה איכ' מדוש חשיב ל' בחמורה ללא שאין זו מעשה דלא דודאי לענין איסור ועבירה לאו דתמורה שאם כמיר בשוגג כרי אינו לוקה לחד לישנא בחמורה דיי' ע"א והכי קיי"ל ומבואר ברמב"ם כי חמורה פ"א כיצ' ע"ש. ע"כ לענין מלקות שפיר לא כיו מעשה כיון דאינו לוקה על עלמחו כדיבור רק מפני שהדיבור מנגב שרעו להמיר ולעבור אלאו דלא יהליפו וכו' שכי' בשוגג אינו לוקה אבל לענין הלוח החמורה דקיי"ל דחל אפי' בפעוה ע"כ שפיר חשוב דיבור מעשה ושפיר אלמריך קרא

אולם יש לרמוז ולימר דכיון דשמיסה פסח בעי שליחה עכ"ז אם נשחט הפסח שלא בשליחה הבעלים אין הפסח נפסל ע"י כך רק שהבעלים לא יאלו ידי מלוחין ואיכ' שפיר ייל' דשמיסה הנגב לאו בחורת שליחה היא ועכ"ז שפיר חשוב שמיסה ראוי' כיון שהפסח נכר. אמנם יוקשה ע"ז דאיכ' מאי פריך וכרי חזרה קרן לבעלים ואך חזרה כיון דלא יאלו הבעלים ידי מלוחין. ויל' דקייסה כנמי' הגיל' לא קאי אפסח כיון שאשאי קדשים ואלס דעה רש"י בפסחים ד"ז ע"ב דיה פסח וקדשים דכל קדשים לריכין שמיסה בעלים כפסח ע"כ ואיכ' גם בכל קדשים לריכין לבא בשליחה ואיכ' דהקיל' דמאי פריך כרי חזרה קרן לבעלים כה אין כאן שמיסה בשליחה ולא יאלו הבעלים וליכא חזרה קרן ועל כרחק זיל' דשמיסה הנגב היא ניכ' בחירת שליחה וכנ"ל. ואיכ' טוב קמס הרא"י כניל' דבשליחה אין גוף השליח כגוף המשלה וגם המעשה אין מחייססה למשלח רק לשליח וע"כ שפיר חשוב הנגב פונח וחייב בדו"ס יכנ"ל. אולם ייל' דכיון דכ"י מעטם שליחה בייט רק שמועלה עבור מי שהיא זכות לו אבל המעשה אינה מחייססה אל בעל הזכות רק אל העושה וגם אין גוף העושה נעשה כגוף של בעל הזכות ואין מה רא' לשליחה ממש שלא מחייסם המעשה למשלח או שלא יחשב גוף השליח כגוף המשלה דשפיר יש לחלק בין שליחה ממש בשלוחו בפירוש לכך לבין זכ"י אפי' דכ"י מעטם שליחה ודו"ק. ולפי"ז יסחלק גם הרא"י אשר כבאנו למעלה באוח' כי מש"ס סיטע דכ"ז ע"א דשם ניכ' דק בשליחה דכ"י איירי וכמו שהבאנו למעלה וע"כ שפיר לא חשוב שם קיינו והבאנו באחד ואין רא' מה אשליחה ממש. אולם כדיון קשה לבבין איך הנגב מחייב בדו"ס בנידון דכ"י כניל' כיון דשמיסהו כשירה רק מעטם שליחה ואיכ' איך מחויב בדו"ס אלו אם יאמרו הבעלים בעלמם לנגב ששוחט יחייב הנגב בשמיסהו בדו"ס וכ"ז שני הפוסקים בטא אחד מהם שאנו חושבין אלו שהמיסה לנעשהה בשליחה ועכ"ז אלו מחייבין אלו הנגב בדו"ס ויל' דכ"י דכ"י שמיסה בבעלים

קרא דאינו חל ע"י שליח [ואין להקשות עוד דכיון דהמורה בטעמו כיון דעבר אדעתא בעלים ובמל השליחות דלא דא"ל מהשנה השליח למען יגלה על הדיבור שרצונו להפיר כמו שמדבר בפיו רק לר"ך שלא יחגוד לרצון המשלה אבל כל שמושא דדברי המשלה שוב דיבור השליח בעלמחו שוטה המורה וכמוכן דהא אם יאמר לו המשלה שימיר בשור לכן וישנה דברי המשלה ויחכוך להמיר בשור שחור ויפסח בפיו עד כוונתו זאה ויאמר שממיר בשור לכן כדברי המשלה או ודאי דיוטיל השליחות כיון שלא עבר אדעתא המשלה ואפסי שכי כוונת השליח היסוך דיבורו וא"כ לא מביעי דאנדרין קרא לכחאי גוונא כ"א גם על כל שליחות המורה לר"ך קרא דהמיד א"ך הדיבור בעלמחו מופיל מדמוטיל גם בכ"ג. ח"פ:]

ר"ע כי אין להקשות על המכריים כ"ל מהא דאמר"י בהמורה ד"ג ע"ב דמימר חשבו משעש משום דבדיבורי איהעביד מעטש שטושח מחולין קדשים וא"כ כל הקדש כו"ל מעטש לא מילי ד"א דכ"ו א"ך סגנה ר' יוחנן שם בהמורה אבל ההנה דיד"י שם דחשיב מימר בכדי נשבע ומקלל וכן סתמא דכ"ג לחד גירסא בהמורה ד"ב ע"ב ס"ל דהמורה לא הו"י מעטש עיין הי"ב שם וס"ס. אולם מהא דאמר"י בהמורה ד"ז ע"ב דמקדש בעל מוס לקי על כרחך עוכרה דהקדש הו"י מעטש מדלא חשיב ל"י שם ד"ג ע"ב בכדי נשבע ומקלל ומימר ע"ש ועל כרחך דר"ך בהמורה פליגי ר' יוחנן שם סתמא דיד"י וסתמא דש"ס כ"ל דלר"י הו"י מעטש ולהנה דיד"י וסתמא דש"ס כ"ל לא הו"י מעטש וכמיש להח"מ פ"ח פ"ב סנהדרין סע"ט משום דעיקר פנינה ההמורה במה שר"ה להפקיע קדושת סהקדש כראשון חס כרי אין בו מעטש ^{ה"ה} ו"ש ק"ח:

ר"ע כי בירושלמי כ"ל י"ש להפיר עוד לפמיש הח"ס' פ"ק דב"מ דבשליח לר"ע השליחות בכל דאי"ל ל"ל קרא למעט שליחות המורה וכנה לדעת הח"ס' בפ"ב דקידושין דכשהשליח שוגג י"ש שלר"ע ע"ש אי"כ י"מ להיכא דהשליח שוגג ואפ"י להחולקים על הח"ס' דקידושין כ"ל י"ל דהיינו דוקא כשהמשלה מיד דלא על זדון לבו לפשות עבירה אין לו מה לפשות שליח וא"כ אחי י"מ כששניהם שוגגים דהמורה חלכ אפ"י בשוגג ובטעות וא"כ שפיר לר"ך קרא דאינו חל ע"י שליח להיכא דשניהם שוגגים. ופ"ל דמיא למופלא סמוך לאיש אי ימא דהמורחו המורה דאיבע"י דלא איפשע"א הוא בהמורה ד"ב ע"ב ח"י מופלא סמוך לאיש המורחו המורה או לא ע"ש וא"כ י"ל דבירושלמי כ"ל סובר דמופלא סמוך לאיש המורחו המורה ואלו לענין העבירה כרי אין מופלא סמוך לאיש עובר כלום דלענין מ"ח אפ"י מופלא סמוך לאיש לאו בר מ"ח הוא וכמבואר להדיא בהמורה ב"ס דאפ"י אי מופלא סמוך לאיש המורחו המורה עכ"ז ליח"י בלאו דלא יחליטנו וגו' ע"ש. וכן הוא בנדה דמי"ב ע"א דאפ"י אי מופלא סמוך לאיש נדר נדר והקדשו הקדש עכ"ז אין מ"ח אבל יחל ע"ש וא"כ שפיר י"ש נסקוחא למופלא סמוך לאיש דהמורחו המורה ואלו הא דאין שלר"ע לא ש"ך ב"י כיון דאינו עבירה אאלו כלל דהוא מותר גמרי להמיר וכ"ל אולם י"ל דעכ"ז כיון דהמורה בעלמחו עבירה ע"כ אפסי שאין הקמן מ"ח עלי עכ"ז חשבו שלר"ע ובמל השליחות וע"י בקונטרס ע' פנים להורה אות פ"ז שהבאחי כמ"ס ר"ח"ו דכל כחאי גונא אלו"י בחר על"ס העבירי ולא בחר האדם העושק אם הוא בר חיובא או לא ע"ש. אמנם לענין אשלי"ט כרי כחבו הח"ס' דקידושין כ"ל דכשהשליח שוגג י"ש שלר"ע והיינו משום דלא ש"ך דברי

כ"ב וכי כיון שלא ידע שיש איסור בדרב וע"כ לא אלו"י כאן בחר על"ס העבירי וע"כ אפ"י לדעת החולקים על הח"ס' כ"ל עכ"ז י"ל דר"ך בשוגג פליגי דשוגג הוא ג"כ עבירי דכל שוגג י"ש בו ק"ח פשיטא וכדע"כ משא"כ במופלא סמוך לאיש דאין מ"ח כלל י"ל דלר"ע י"ש שלר"ע וא"ך להאריך בזה:

וא"ל יוקשה ע"ז לכאורכ דא"ך יעשה מופלא סמוך לאיש שליח הא אין שליחות לקמן אמנם י"א חדא דבמדי דאחי"י שפיר י"ש לו שליחות וכמיש הח"ס' בגמין דס"ד ע"ב ע"ש וע"כ אי מופלא סמוך לאיש המורחו המורה שפיר י"ש לו ג"כ שליחות לענין המורה. ועוד נלמדיך לפמיש רש"י ב"ב"מ דפ"א ע"ב ד"ה קמן ל"ח ל"י שליחות ח"ל דכי כחב שליחות בגדול כחב ברא"י לחרום שיחא הקדשו הקדש ודיבורו חל דגבי הקדשה ומדי"ס אי"ש כח"ב וגבי המורה מ"ח כל אי"ש אש"ר ידב"י לבו עכ"ל. ונראה כוונתו דכיון דר"ך שליחות בכל כה"ס' ילפי' צ"ש הא"ש מקדש מהמורה וקדשים שגנבה חורב כח להרים ולסקד"ש ע"י שליח וע"כ בקמן דליח"י בהרומה וקדשים וא"ן לו כח להרים ולסקד"ש כלל ע"כ ליח"י ג"כ דר"ך שליחות ילפי' מופלא סמוך לאיש למיד דהקדשו הקדש והרומה הרומה מה"ה אי"כ גם שליחות י"ש לו בכל דבר וכמוכן וא"כ כיון דקיימין סתמא דמי"ב"א בסמוך לאיש דאורייתא והמורחו המורה מה"ה וכמו שכתבנו בדעת בירושלמי כ"ל י"ש וא"כ גם הקדשו הקדש והרומה הרומה מה"ה וא"כ שפיר בר שליחות הוא לכל דבר. ושוב ראיחי שכבר העיר בזה הק"ח"ה ב"פ קפ"ה ע"ש ואולם לפ"י י"ש ל"י לומר עוד מילחא חדחא וכוא ד"ש הנה הסובר ד"ש שליחות לקמן גמרי ואפ"י אם עדיין אינו מופלא סמוך לאיש וכוא ר' יהודה דס"ל בהרומה פ"א דכל קמן ואפ"י בנ"א כניע לעונת מדי"ס הרומה הרומה ע"ש ב"ר"ש מ"ב"כ א' ומשנה ב' וא"כ לפמיש ח"ס' בגמין דכ"ג ע"ב ב"ב"מ מה אה"ס דעיקר דין שליחות בעלמא נלמד מהרומה לבד ע"ש וא"כ שוב לא איכפה לן מה דליח"י לקמן בקדשים כ"א מה דליח"י בהרומה לדברי רש"י ב"מ כ"ל וכמוכן וא"כ לר"י יהודה דס"ל דקמן הרומה הרומה אי"כ ס"ל ג"כ ד"ש שליחות לקמן וב"ב ר"א וד"ש. וכנה זמן רב אחרי אמרי ז"ל מלאחי בירושלמי עירובין פ"ז כ"ו אמתי' דמזכ"ה לכן (לבני מבוי אח סעירוב) ע"י עבדו ושפחהו העבדי"ס ח"ל מה א"ך קיימין (במאי עסקי') א"ס בגדול"כ (בשפחה גדולה שכבי"א כ"ב סומנין) זכ"ה בסומנין (כרי אי"כ שפחה עוד שזכחה בעלמא ויאל"ה להריות כ"ב ע"י סומנין) א"ס בקטנה בקמן זכ"ה (פ"י ו"י הקמן זכ"ה להארי"ס בחמ"י) אמר ר' יודן בר שלום קומי ר' יוסי היפחר כמאן דמר (כמאן דאמר) הקמן חור"ס עכ"ל. ומבואר ב"ה דלמיד דקמן חור"ס י"ש זכ"י לקמן וכמעט דהא דאין זכ"י לקמן היינו משום דכ"י מעטש שליחות וא"ך שליחות לקמן ואלו למיד הקמן חור"ס כרי י"ש שליחות לקמן וכ"ל וע"כ י"ש גם זכ"ה לקמן ודו"ק. א"ל"ס א"ס גאמר כן דלר"י יהודה י"ש שליחות לקמן גמרי חולד ל"ו ק"ש"י לפמיש הח"ס' בגמין דמי"ב ע"א ד"ס מדי דכ"ו אמקדש אחוחו א"הא דפליגי הח"ס רב ושמואל במבואר שרבו בשנה היוכל דס"ל לרב דמורה ויאל"ה ושמואל פ"ל דאי"כ מבורכ כל עיקר וכתבו ס"ס ז"ל ב"ס דלא ש"ך למימר (לשמואל) דס"ל דאי"כ מבורכ כל עיקר) א"ס יודע (שא"ינה מבר לש"ר בשנה היוכל וגמר ונחן כמ"ה"ה לש"ס מה"ה) כמו (ד"אמר"י ה"ב) במקדש אחוחו דהא רב קאמר דמבורכ ויאל"ה עכ"ל ומבואר ב"ה דבמדי דליח"י ב"י פלגתא אי אש"ר לאר"ס לעמות ולפנור כ"ך מ"ד שא"ן הלכ"ה כמחו ואלו ש"ך למימר בכ"ה א"ס יודע

כיון שאין הדבר שאדם לכל וזמן שהמיד הכיל עסק למד
 שלא ככללם כן כל אדם יוכל לעשות וע"כ אפי' דשמואל
 ס"ל דאיהו מוכרם כל עיקר וא"כ ק"י הוא הסלכס לדידי'
 עכ"ל לא שייך לומר אדם יודע וכו' כיון דר"ב ס"ל
 דמוכרם ויולאם וע"כ גם כל אדם יוכל לעשות ולסבור
 דמוכרם ויולאם, ולפי"ז יוקדם מהא דאמר' בגיטין דס"ב
 ע"א הכי כשהוא החס אדם יודע שאין שלוחות לקמן
 וכו' ולפי"ז קשה דכ"ל לא שייך בה אדם יודע כו' כיון
 דרי' יחודם ס"ל דיש שלוחות לקמן וכ"ל ופי"ז ובמ"א
 א"כ אדבר בה בארובה אי במידי דאיהו ב"י פלוגתא
 שייך אדם יודע וא"כ, והנה ב"ש"ב קושיאוי כ"ל דל"ל
 קרא דאין שלוחות בחמורה בלא"כ כ"י אש"ל"ש וכשלוחות
 בעל י"ל עוד דכ"ל דשלוחות בעל דבר עבירה י"ל
 דכ"ל מטעמא דכ"ל דא"ר ל"ה אע"ג דאסור לעשות
 שלוח לר"ע דאפי' דרק השליח עובר כיון דאש"ל"ש עכ"ל
 דרי"ג טמ"ס הכי עובר גם המשלח וכמבואר בקידושין
 דמ"ג ע"א ופ"ג ע"ס ב"ש ובי"ב ר"ק א"י ה"ו דרי"ג ר"ב
 או דרי"ג א"א א"ל ל"כ אסור לעשות שלוח לר"ע ע"ש
 וא"כ שייך שפיר סברא דכ"ל דא"ר וכו' ולפי"ז בחמורה
 דנ"ף בחמורה הוא אסור ואע"פ מהכי דגו"כ הוא
 דכ"ל וכו' הוא וחמורו י"י קודם וכמבואר ב"חמורה
 ד"ה ע"ב ע"כ שפיר ה"א דנ"ס השליחות מהכי ושפיר אל"פ"ד
 קרא למטע שלוחות בחמורה, אולם נתיישבתי ש"ס טעם
 דהחוס' ב"ב"ג נח"ז ע"ס כן בקדושי חייבי לאוין דנ"כ
 ג"י רחמנ"א בנ"ף הקידושין דמהכי אפי' דנ"ף הקידושין
 א"סור ע"ס י"כ"ז א"ן השליחות מועיל וע"ל כר"ח ד"א
 א"י מש"ס דא"ן כע"ס ב"ש"ל השליחות מש"ס דכ"ל דא"ר
 וכו' או מש"ס דלפ"ש שלוח לר"ע אינו חלק מן העבירה
 בעלמא דא"ן כ"י עבירה בפ"י ע"כ"ל שלוח לעשות שלוח
 לדבר שא"ס עד מטעו"י י"י א"י א"כ מט"ס ש"כ"י וע"כ
 לא שייך לומר דהוא"ל עוף הא"סור מהכי יועיל גם
 השליחות דשלוחות אינו ענין לגוף הא"סור דכ"ל א"סור
 בפ"י וע"כ ז"כ ר"י ב"ש"ד"רין פר"ק ב"ן סור"ר וכו"ב
 ב"כ"כ"ה ח"ט"ע י"ד ס"י ק"י"ז ע"י א"י דלאו דלפ"י עוד
 וג"י לא ה"ו א"כ"ר"י"ו דע"כ"ס ב"מכ"ל לעבוד ע"כ"ס ולא
 בפ"י ע"כ"ל הוא שלוח להכשיל דבר שא"ס עד מטעו"י י"י
 י"י א"כ מט"ס ש"ה"ס וע"כ הוא ב"ע"ב"ר ואל יכ"ר א"ף
 ב"א"ס"ו"ל להש"ל"ל דבר לע"כ"ס ע"ש"י, וא"כ ה"י א"פ"ר
 הא"ס"ו"ר בפ"י הוא שלוח להט"ח ולט"ח לעשות מה שא"ס
 עד מטעו"י י"י וא"ד"ר"ב י"ל דנ"ף החמורה לא מהכי
 כיון דנח"ע"ר"ב ע"ו א"ס"ו"ר א"כ"ר הוא א"ס"ו"ר השליחות
 וכ"ע"ן דע"ה הרמ"ב"ס לע"ן של"ד"ע ב"מע"ל"כ וכ"ד"ע וא"ן
 לה"א"ר"ך ב"כ, וד"ע דד"ע"ה כ"י"ן ס"כ"ד"ר"ן כ"י"ל דלאו דלפ"י
 ע"ד אינו חלק מעבירה הסר"פ"ת א"כ"ר הוא מכ"ש"ל ב"ה
 א"כ הא"כ"ר י"ש להע"יר ב"ה מחוס' מול"ן ד"ה ע"ב ד"ה
 ד"י"ק"ס ש"כ"ח"ו לע"ן"ן ה"א דל"י"ק"ס א"ן ס"ב"ה מ"ב"א
 ת"ק"ל"ה על י"ן ח"ל א"ר"י ד"ר"ק"א ב"מ"י"ד דל"כ"ל"ה א"ן
 ס"ב"ה מ"ב"א ת"ק"ל"ה על י"ן וכו' ולס"פ"ר"ס דג"ר"ס"י ב"פ"ר"ק
 ב"י ד"כ"ו"כ"ו"ב ג"י כ"ע"ל ע"ב"ד ל"כ"ו"כ"ה על ס"ו (ש"ל ר'
 אל"ע"ו"ר ב"ר י"ו"ס ש"כ"פ"ד ב"ט"ע"ו"ה על ע"ב"ד כ"ה"ן ש"כ"ו"ה כ"ן
 ופ"ר"ך ה"ה"ס) ש"ה"ח"א ב"ה"מ"ח"ן של ד"י"ק"ס וכו' כ"י"ט מ"ש"ס
 דל"ח"י ל"י"ד א"כ"ל"ה א"ס"ו"ר ש"מ"א"כ"ל ב"ה י"ש"ר"א"ל ש"י"ש"א"ח ל'
 ב"ח"ר"ו"מ"ה וכו"ה ע"ב"ד וא"ן ל' ב"ה ק"ד"ו"ש"ן ע"כ"ל, ומ"כ"ה מ"ה
 ד"מ"כ"ש"ל א"ה מ"ב"ו"ר ב"א"כ"ל"ה א"ס"ו"ר א"ה ע"ב"ו"ר"ה ס"כ"ש"ל"ה
 ח"ל"ק מ"ע"ב"ו"ר"ה ב"א"כ"ל"ה ופ"ב"ו"ר"ה ס"כ"ש"ל"ה ע"ל"מ"ה ע"ב"ו"ר"ה
 א"כ"ל"ה ש"י"ב"א ופ"ר"ך ב"ה ש"ה"ח"א ב"ה"מ"ח"ן וכו' א"ע"פ"י א"ן
 ז"כ שייך ב"ש"ר ע"ב"ו"ר"ה ש"א"י"נ"ס ע"ב"ו"ר"ה דל"כ"ל"ה וד"ר"י"ק,
 וט"ו ע"ב"ו"ר"ה ב"ה מ"ש"י"ס ע"י ד"כ"ה ע"ב"ד ד"ק"א"מ"ר ר' י"ח"ו"ד"ה
 ש"י ל"מ"י"כ"ל ע"י"נ"ה ב"ש"ח"ה א"מ"ר ל"ה ר' ש"מ"ו"ל ב"ר י"ח"ו"ד"ה
 מ"א"ן ל"י"ח"ה ל"י"ח"ו"ד"ה מ"ח"ל ש"ב"י (ש"מ"ו"ט"ע ד"ב"ר"ו ומ"ק"ל"ה י"ח"ל"ל

ש"ח"ה, ר"ש"י) ע"כ"ל ב"י"ג"מ וא"י א"י"ח"ה דל"י"ח"ו"ר ס"כ"ש"ל"ה
 ע"ב"ו"ר"ה ל"י"נ"ו ח"ל"ק מ"ח"ף ע"ב"ו"ר"ה א"כ"י כ"י ד"ר י"ח"ו"ד"ה
 ה"ו"כ"ה מ"ל"ה ד"י"ן ל"ר"ע"ו"ה וס"כ"ש"ל"ה א"ח"ר"י"ס ב"ח"י"ל"ל ש"ח"ה ע"כ"י
 מ"ד"ו"ע ק"ר"א ל"ר י"ח"ו"ד"ה ע"ע"ל"מ"ו מ"ח"ל ש"ב"י וט"ו"ע ש"ד"ב"ר
 ח"כ"מ"י"ו ז"ל ס"כ"ד"ו"ש"י"ס כ"ו"ל"ס מ"ד"ו"ק"ד"ו"ס ח"כ"ל"ה ד"ק"ד"ו"ק
 וע"ל כ"ר"ח"ך דל"י"ח"ו"ר ס"כ"ש"ל"ה ע"ב"ו"ר"ה ה"ו"ה ח"ל"ק מ"ח"ף
 ס"כ"ש"ל"ה וע"כ ש"פ"ר נ"ק"ר"א"ח ס"כ"ש"ל"ה ב"ח"י"ל"ל ש"ח"ה ג"ם
 ה"ו"ה ח"י"ל"ל ש"ח"ה וד"ו"י"ק וס"פ"ר"ס נ"כ"ו"ס ה"ו"ה ב"ס"י"ד :

עוד יש להעיר בה לענין ולומר דסברת כ"י"ן ה"י"ל
 ח"ל"ה ב"פ"ל"ג"ח"א ד"ש"י"ס כ"ו"ר"י"ו"ה ד"י"ד ע"ב"ד וד"ה ע"א
 ע"ש"ה ד"פ"ל"ג"ו ח"ה"ס ר' י"ח"ו"ד"ה ור' ש"מ"ע"ו"ן לע"ן"ן ב"י"ד
 ש"כ"ו"ר"ו ד"ב"ר ש"ח"י"ב"ו"ן על ש"ג"ח"ו"ה ח"פ"א"ח וע"ש"ו ל"ב"ו"ר על
 פ"י"ס"ס ד"ר י"ח"ו"ד"ה ס"ל דל"י"ב"ו"ר מ"ב"י"א"ן פ"ר ל"ל"ל ש"ב"ט
 ופ"ט"ט א"ב"ל ב"י"ד א"ן מ"ב"י"א"ן כ"ל"ל ור' ש"מ"ע"ו"ן ס"ל דמ"ל"כ"ד
 י"ב פ"ר"ס ד"ש"כ"פ"י"ס ג"ם ב"י"ד מ"ב"י"א"ן פ"ר לע"ל"מ"ו ע"ש"ה
 ד"פ"ל"ג"ו ח"ה"ס ב"ר"ש"א ד"ק"ר"א"י, ונ"ל ע"כ"י"ד נ"כ"ו"ן ד"ס"ב"ר"ה
 כ"י"ן ה"י"ל ח"ל"ה ב"פ"ל"ג"ח"א ה"י"ל ש"כ"ר"י ע"ב"ו"ר"ה ב"י"ד הוא
 ר"ק ע"ב"ו"ר"ה ס"כ"ש"ל"ה מ"ה ש"ס"כ"ש"י"ל"ה א"ח"ה ל"י"ב"ו"ר ע"ב"ו"ר"ה ע"י
 ה"ו"ר"א"ח"ה"ס ואל"ה ה"י"ב"ו"ר כ"י ע"ש"ו א"ה ש"כ"ש"י"ל"ה ע"ב"ו"ר"ה ע"י
 וע"כ ל"ר"י"ש ד"ס"ל ד"י"ד מ"ב"י"א"ן מ"ל"כ"ד ב"ל"י"ב"ו"ר א"כ"י מ"ו"כ"ה
 כ"ד"ע"ה ר"י"ן ה"י"ל ד"ע"ב"ו"ר"ה ס"כ"ש"ל"ה ל"י"נ"ס ח"ל"ק מ"ע"ל"ס
 ס"כ"ר"י ר"ק ע"ב"ו"ר"ה ב"פ"י ע"ל"מ"ה ה"ו"ה וכו"ל וא"כ ע"ב"ו"ר"ה
 ב"י"ד כ"א"ן ל"י"נ"ס ח"ל"ק מ"ע"ב"ו"ר"ה ל"י"ב"ו"ר ר"ק ע"ב"ו"ר"ה ב"פ"י
 ה"ו"ה וע"כ ש"פ"ר ל"ר"י"כ"ס ב"י"ד כ"פ"ר"ס ב"פ"י ע"ל"מ"ן ו"א"י"נ"ס
 מ"ח"כ"פ"ר"י"ס ע"ס ה"י"ב"ו"ר א"ב"ל ל"ר י"ח"ו"ד"ה ד"ס"ל ד"כ"י"ד
 מ"ח"כ"פ"ר"י"ס ע"ס ה"י"ב"ו"ר א"כ"י מ"ו"כ"ה א"י"פ"א"ח ד"ע"ב"ו"ר"ה ס"כ"ש"ל"ה
 ה"ו"ה ח"ל"ק מ"ע"ב"ו"ר"ה ס"פ"ר"פ"י"ת וא"כ ע"ב"ו"ר"ה ב"י"ד ה"ו"ה ח"ל"ק
 מ"ע"ב"ו"ר"ה ל"י"ב"ו"ר וע"כ ש"פ"ר מ"ח"כ"פ"ר"י"ס ע"ס ה"י"ב"ו"ר ופ"ר"ו
 ס"פ"ר"י"ס ד"י"ב"ו"ר מ"כ"פ"ר"י"ס ג"ם על ב"י"ד וד"ו"י"ק, וע"י"ן עוד
 ב"מ"נ"ח"ו"ה ל"י"ב"ד ע"א ח"י"ר וס"מ"ו"ן ז"ק"י ע"ד"ה א"ה י"ד"י"כ"ס
 על ר"א"ש ס"פ"ר (פ"ר ע"ל"ס ד"ב"ר ש"ל ל"י"ב"ו"ר) פ"ר ט"ע"ו"ן
 ס"מ"י"כ"ה וא"ן ש"ע"ר"י ע"כ"י"ס ע"ט"ו"ן ס"מ"י"כ"ה ד"ב"ר ר' י"ח"ו"ד"ה
 ר' ש"מ"ע"ו"ן א"ו"מ"ר פ"ר ט"ע"ו"ן ס"מ"י"כ"ה ב"ז"ק"י"ס וא"ן ש"ע"ר"י
 ע"ט"ס ע"ט"ו"ן ס"מ"י"כ"ה ב"ז"ק"י"ס א"ל"ה ב"א"כ"ר"ן וכו' ופ"ר"ך
 ה"ה"ס ב"ג"מ"י דל"י"ך מ"כ"י ס"מ"י"כ"ה דל"א"כ"ר"ן ה"א ל"ר ש"מ"ע"ו"ן
 ס"מ"י"כ"ה ב"ע"ל"י"ס ב"ע"י"ן וכו"כ"ו"ה ח"ה"ס"ו"ה ע"ס ד"ה ה"א ח"ל
 ו"א"כ"ר"ן ה"א לאו ב"ע"ל"י"ס ה"ו"ה דל"י מ"ש"ו"ס ש"מ"ח"כ"ש"ר ע"ס כ"ל
 י"ש"ר"א"ל ה"א א"מ"ר ר' ש"מ"ע"ו"ן ב"כ"ו"ר"י"ו"ה פ"ר ופ"ע"יר ל"ל"ל ש"ב"ט
 ו"ה"א ד"ח"ש"י"ב"ו ז"ק"י"ס ב"ע"ל"י"ס א"פי"ז ש"י"ט פ"ר ופ"ע"יר ל"י"ד
 ב"פ"י ע"ל"מ"ן כיו"ן ד"ע"ל י"ד"י"כ"ן נ"ע"ש"ה ח"פ"א"ח ק"ר"י ל"כ"ו ב"ע"ל"י"ס
 ע"כ"ל, ומ"כ"ה מ"ה ל"כ"ו"ר"ה ג"כ ה"י"ס"ו"ן ד"ע"ה כ"י"ן ה"י"ל
 ור"ק ד"ס"כ"ש"ל"ה ה"ו"ה ח"ל"ק מ"ע"ב"ו"ר"ה ס"כ"ש"ל"ה ול"כ"ן נ"ח"ש"ב"י"ס
 ב"י"ד ב"ע"ל"י"ס על נ"ף ח"פ"א"ח מ"פ"א"ח ה"ו"ה ל"ה"ס ח"ל"ק ב"ו
 כיו"ן ש"ס"ס ה"ו"ה ס"כ"ש"ל"י"ס מ"ש"א"י"כ א"י י"מ"א"ל ד"ס"כ"ש"ל"ה א"ן
 ל"ה ש"ס ש"י"כ"ו"ה ח"ל ח"פ"א"ח ס"פ"ר"י"ו"ה ור"ק ה"ו"ה א"י"ס"ו"ר א"כ"ר
 כ"ל"י ל"ל ח"ח"ו"ר"ה ש"ל"ה ל"כ"ש"ל"ה ד"ב"ר ש"כ"ו"ה ע"ד מ"ע"ו"י"ו"ה י"י
 י"י א"ה"ה ש"י"י"י וכו"ל א"כ א"ן ר"א"ו"י ש"ו"ח"ש"ב"ו ב"י"ד
 ס"כ"ש"ל"י"ס ב"ע"ל"י"ס של ע"ל"ס ח"פ"א"ח וד"ו"י"ק, ו"א"ו"ל"ס ל"פ"י מ"ה
 ש"כ"ח"ב"ו"ה ל"מ"ע"ל"ה ד"ר"י"ש ד"ס"ל ד"י"ב"ו"ר מ"ב"י"א"ן וכו"ל ל"פ"י מ"ה
 ז"כ כ"ס"ב"ר"ה כ"י"ן ה"י"ל ד"ע"ב"ו"ר"ה ב"י"ד ע"ב"ו"ר"ה ב"פ"י ע"ל"מ"ה
 ה"ו"ה וע"כ ל"ר"י"כ"ס כ"פ"ר"ס ב"פ"י ע"כ"ל א"כ כיו"ן ד"ה"ח"ו"ס'
 ד"מ"נ"ח"ו"ה ה"י"ל א"ל"י"ב"א ד"ר"י"ש ה"י"ל א"י"ר"י א"כ ש"ו"ב א"י"א
 ל"מ"ר ד"מ"ה ש"ח"ש"ב"י"ס ב"י"ד ב"ע"ל"י"ס ה"ו"ה מ"פ"א"ח ס"כ"ש"ל"ה
 ה"ו"ה ח"ל"ק מ"ע"ל"ס ח"פ"א"ח ו"ל"ל כ"ו"ו"נ"ה ח"ה"ס"ו"ה ה"ו"ה על ד"ר"ך
 מ"ב"ו"ר"ה ב"ב"כ"א ק"מ"א ד"י"ג ע"א ר"ע כ"כ"ר ב"ו"ר ב"ר"ש"ו"ח"ו"ה
 נ"מ"י ח"י"ב"ד ד"כ"ה"י ב"ע"ל ב"ו"ר ב"ו"ר ד"ל"ח ל"י ב"ע"ל"י"ס ק"א"מ"ר
 ד"ח"מ"נ"ה ור' י"ש"מ"ע"ל"ל (ד"ס"ל ח"ה"ס ד"ח"ו"ב"א ב"ו"ר ה"ו"ה ר"ק
 ב"ו"ר ב"ר"ש"ר) ס"כ"ר ב"ע"ל ח"ת"ק"ל"ה ע"כ"ל ב"ג"מ", כ"י ד"ל"ר
 י"ש"מ"ע"ל"ל א"פי"ז דל"ן ב"ו"ר ב"ר"ש"ו"ח"ו"ה ר"ק ב"ר"ש"ר ק"ר"י"ו
 ר"ח"מ"נ"ה ב"ע"ל ב"ו"ר מ"פ"א"ח ש"כ"ו"ה כ"ר"ס ב"ו"ר וג"ר"ס ח"ת"ל"ה
 ס"כ"ש"ל"ה

הנספול ואיכ היג וכי דעבירה כביד אינא חלק עבירה
 לביבור עכיו כיון שהביד גרמו חקלה ועבירה הליבור
 ע"י כורחאם שפיר קרוין בעלים ושפיר חשיבא סמיכה
 ביד סמיכה בבעלים כיון שהם בעלי החקלה ובעל
 החקלה כרי נקרא בעלים וכשיים ביק הגיל ובחאירק להעיר:
נשובה עחה לדברי המכריים הגיל שכי דלא מהני
 שלח להקדיש משום דבאיל מילי ואומר שקשה
 לי עוד ע"י משום שכורח דמיא ע"א האומר לשלוחו
 לא ועשר עליו (במעשה בכמה חיירי) ע"ש. ולדעת
 המכריים הגיל איך מוטיל שלח למעשר בכמה הא כוי
 גמי כשלוח להקדיש וייל בפשיטות דאם כבר כנסן לדיר
 ועשה לכן פחה קפן ועומדים ללאה והשלוח לריך רק
 למנוח ולמער אסיג דלא מהני למכריים זיל דבאיל מילי
 בלבד והשיים הגיל יל דמייירי רק בשלח עשה כן עדיין
 ועשאו שלוח על מעשה האלחאס מן העדר דכוי כמו
 הפרשה בהרומה ומעשר דמכני שליחה דע"י מעשה
 הפרשה השליח נכרחה בהרומה והמעשר להקדש
 בקדושה חרומה ומעשר וסיג על ידי מעשה הולחאס
 מהעדר יאלו אחד אחד ויהבדר העשירי לקדש ואף
 שרין ג"כ דיבור המנין כרי החם נמי לריך שואמר
 על המעשר ס"ז חרומה ודויק. ועייל דגם לדעת המכריים
 זיל במעשר בכמה מהני שליחה דרק כשקבל השליח
 כשליחה על מילי ורין לטעיל דבר באחאס הדברים
 וכמילי עגון בקדש לריך להקדיש הבכמה בדיבורי ע"כ
 אין למילי השליח כח לפעול ולטעיל רק למעשהו אבל
 במעשר דקויל בכבורח שם דעשירי מאליו קדוש (אפי'
 לא אמר עליו שכי' קדוש ואפי' לא מנה אותו עשירי
 כלל רק שחק צו לגמרי ע"ש) ורק שרין שכי' דיבור
 המנין אי' ב' די עד י' ואיך לריך אף מליחה כמילי
 ולזה שפיר יכול לעשות שליח שימנה עבדו דכשיש דיבור
 המנין אז אמרס הורס דעשירי. מהקדש מאליו ואילו
 דומה להקדש שהדיבור מקדשו וכה דמילי לא עומדת
 לשליח כיינו רק דאין צמילי כל כך ממש למוסרם לשליח
 לפעול בכס דבר אבל למוסרם על האמירס בלבד שפיר
 מיוסרין ואין להקשות דכל מילי צגם גמי כוי לאמירס
 בלבד דז"ל דהסם איירי בשליח דשליח ואיך רוצה כשלוח
 כראשון לעשות ע"י כמילי אח האחר לשליח ולמסור
 בכס כח שליחותו לאחר ולזה ג"כ אין כח למילי ודויק
 סימב. ומיושב צ"ח מאי דחמכו על המכריים הגיל דמניל
 הא דלא מהני שליח להקדיש מעטמא דמילי כוי הא
 בשיים מלינו חך דמילי כוי רק בשליח דשליח אבל לא
 בחד שליח ולפמיש יוחא דמעמא דשליח דשליח הוא
 רק משום דאין למילי דשליח כח לפעול בכס דבר
 וע"כ אין יכול לעשות בכס אח האחר לשליח ואיך היס
 דאין יכול לפעול ולפשות בכס אח הבכמה הקדש ודויק.
 אולם עדיין לא כונה בהם בסוגי' דכבורח הגיל לכאורס
 דהא ר' עפי ס"ל החם דשקרא השליח להשיעי עשירי
 ג"כ קדוש ע"ש וכו' אף מחמת דיבורו דהשיעי כרי אינו
 קדוש מאליו ואפי' מהני שליחה אמנם באמת ז"ל דגם
 חשיעי מאליו קדוש כשאומרים עליו עשירי ואין דיבור
 נקדשו אלא שרין למטחו עשירי וכעשירי באמת אי'
 למטחו כלל משאיכ בהקדש דדיבור בעלם מקדשו ע"כ
 שפיר אין לדיבור השליח כח לקדש ודויק. ואולם יש
 לפיח בהם לכאורס משום נדריס דייח ע"כ במשנה
 דאיתא שם דמהפסיס במעשר בכמה ס"ז אסור משום
 דמעשר בכמה חשיב דבר הכדור ע"ש ומכאן מנה לכאורס
 דקדושה מעשר בכמה באה מן הארס דאליכ לא כוי
 ראיס שיושג דבר הכדור וכמוכן ועל כרחק דנכי
 דעשירי מאליו קדוש כיינו רק שאי' להקדישו בפירוש
 ונהנה החורס כח להארס להקדישו ע"י המנין לחוד

שמנה עד עשירי וזכ"כ הוא שהמנין לבד מקדשו ועכ"פ
 בהקדש מהיחם אל הארס ואינו מאליו ודויק :
אמנם גם זה אינו מוכרח דאפי' אי עשירי לגמרי
 מאליו קדוש ואינו מהיחם אל הארס כלל
 ג"כ יתכן שיקרא דבר הכדור כיון שאינו מהקדש מאליו
 כיא כשיים המנין של הארס ופי' ברין שפי' דמעשר
 בכמה חשיב דבר הכדור משום שרין לקרוח עשירי
 ובקונטרס שם כ' עוד יוחר מה שרין לקרוח עליו שם
 מעשר ופי' שכרי בכבורח שם מנואר דעשירי מאליו
 קדוש ואפי' בלא דיבר כלל בעשירי. וז"ל ראיחי שכתום
 שם דיה ואם של מעשר כתבו חיל ואיח והלא עשירי
 מאליו כוי קדוש ואיך לא כוי דבר הכדור וייל (דכיון)
 דבעי הכשרה מנין ואם היו עשירי יגפל אחד בלא מנין
 אינו קדוש כדאמר בפרק מעשר בכמה מיקרי שפיר
 דבר הכדור עכ"ל. ודבריהם מפין לכריח כדבריט הגיל
 דקדושה מעשר בכמה באה מאליו ולא מן הארס כלל
 ואפ"כ מיקרי דבר הכדור כיון שרין מנין של. הארס
 דויק וחשכה. וע"כ בשיים חולין דקליו ע"כ דאמר דגריס
 בכמה עריפה פטורה מראשיה כגו משום דילפי' אף
 אף ממעשר בכמה מה מעשר עריפה לא אף
 ראשיה כגו עריפה לא ופריך וליף אף אף מבכיר מה
 בכור אפי' עריפה וכו' ומשני משחברא ממעשר כויל
 למילף שכן זכריס סמאין וכו' ופריך אדרבה מבכור כ"ל
 למינף שכן יחוס (בכור וראשיה כגו טהנין אפי' ביהוס
 שמתה אמו קודם לידחו משאיכ במעשר) הקדושה (בכור
 אי' להקדיש דקדישוהו מרהם וזו גמי אי' להקדיש דאין
 קדושה חלה עליו אבל מעשר מקדישו בשבב. רש"י) וכו'
 עכ"ל הגמ'. ומלאמר בגמ' הינה בקדושה ולא אמר
 במנין שכבור וראשיה כגו אי' למנין של הארס משאיכ
 מעשר שרין למנין מוכח דאין הסבדל מפחה המנין
 לבד כיא הסבדל הוא בעלם הקדושה שקדישה במעשר
 הארס הוא שמשים עליו אח הקדושה שרין גורס חורס
 המנין של הארס עד י' הוא משים קדושה על העשירי
 מה שאין כן בכור שקדוש מאליו ואין הארס משים
 הקדושה עליו וכן צנו אין אדם משים עליו
 קדושה דאין צו קדושה כלל וכפירשי' הגיל ישפיר נקט
 בשיים חיבה בקדישה כיון שהחילוק הוא בעלם הקדושה
 שקדושה המעשר הארס משימה עליו וקדושה בכבור

אוצר החכמה

ראי יש מלאך ראי' כסיוף ממה שכתבו דקדושה
 המעשר מאליו היא באה כשיים מנין של הארס
 אולם ברש"י שם בחולין הביא עוד פירוש אחר על חיבה
 בקדושה הגיל ולפי הפירוש האחר אין ראי' כלל משום
 עשיה וע"כ במנחות דסי' ע"ב ח"ר וספרתם שחכא
 ספירה לכל אחד ואחד ובתוס' שם ד"ה וספרתם כחזו
 ח"ל גבי יובל כתי' וספרת לך דאביך קאמר לכו עכ"ל
 נראה שפירשו דאי לא נאמר וספרתם לכם רק וספרת
 לך כוי מפרשיין לקרא לנביד ז"ח רחמנא לפסור
 ספירה כעומר ולא ליחידים ומה שאמרו בשיים שחכא
 ספירה לכל אחד ואחד בא למעט איסוף דלא נעשה
 דמאטב רק על הכ"ד. ולכאורס קשה מדוע לא פירשו
 האי וספרתם שחכא ספירה לכל אחד ואחד כי הא
 דדרשי' צסודם דמיא ע"כ ולקחחם לכם שחכא לקיחה
 לכל אחד ואחד כי שם הפירוש הוא דבא למעט שלא
 יוטיל שליחות בלקיחה לולב רק שכל אחד ואחד לריך
 ליקח בעצמו דשם אין שייך לומר דכי' דמאטב על
 הכ"ד דרק בספירה שייך למיטעי כבי האיל ומלינו
 ספירה יובל כ"ד אבל בלקיחה לולב מהכ"י חימוי סיי'י
 במאטב על הכ"ד. ורין ליישב דרק בלקיחה לולב לריך
 קרא למעט שליחות משום דכוי מעטה משאיכ בספירה
 דכוי

ועייל דנמקריב עריסה למזבח איז שכיב צו מלקוח דסא אין קדושה בגוף חלס עליו כלל רק קדושה דמים וכמקריש עליהם ואזניס וכמיש הרמב"ם ז"ל בפ"ג מאיסורי מזבח היט עשיה ואיכ סיל רק כחולין בעזרה אבל משום הקרבה דבר פסול איז שכיב צו מלקוח כמו בבעימ דכיון דאין צו קדושי כלל איכ סרי אין שם הקרבה עליו כלל וסוי במקריב חולין דאין שם הקרבה עליהם רק שאעפ"י אסרה חורה חביש ומושלל ראשון הוא דבהקריב בסמח חולין אין שום חילוק בין בכמה עריסה או כשירה דבשמיטס האיסור אך משום חביש ואציג דעריפה יש בה קדושה דמים עכ"ז לגבי מזבח כרי אין קדושה דמים מופלה כלל שחשבו הקרבה וסיל רק כחביש ורק לענין איסור שפיר יש ללמדו מבעימ אבל מלקוח שלו איז ללמוד מבעימ אפי"ו יחי איסורו מקרא דמן בבקר זולת הקיז כיון דאיכא למיפטר מה לבעימ שכן קדושי חלס עליו ומקרא הקרבה ודויק:

ובהיותי מה עלב בדעתי להקשות דמאי פריך לילי קרא דמן בבקר חל מקיז מבעימ הא אי כוי ילטיק עיקר איסורו מקיז מבעימ איכ כוי אמריי דיו ויהיה קדושי חלס עליו כמו בבעימ. ויש ליתב לפמיש הרמב"ם ז"ל שם דהנך דאין קדושי חלס עליהן היינו משום דאינו במנין קרבן ואכ"כ אין קדושי חלס מסבירא ע"ש ואיכ יל דלא שייך דיו בכסה דכיון דילפי מקיז דפסול להקרבה איכ ממילא סרי אין במיני קרבן ואיכ שוב מסבירא אין קדושי חלס עליו ואיכ כיון שלדין הא דאין קדושי חלס עליו איז לקיז עוד ע"כ לא שייך דיו [ופי' חוסי' פסחים י"ח ז' ד"ה דיו שכוונתם שם ג"כ הא כן דכיון דילפינן מקיז דמשקין מקבלין מונחא משקין איכ מסבירא המשקין ראשון כיון ששקין אב ופי"ג אין שייך לומר דיו שכיב שניס כמשקין שבאין מחמת כלי ורק במה שייך דיו שיהי' המשקין רק ראשון כיון דאין מוכרח מסבירא שיהי' אב שכרי מיני אויליס ומשקים סוגיעים במה שחס ג"כ רק ראשון משא"כ בשקין שלא מיני דבר הכעמא כעניניהו שיהי' למטה מראשון איכ גם המשקין מסבירא הם ראשון וע"כ לא שייך דיו בה כיון שלא שיהיו המשקין ראשון איז לקיז עוד וכנ"ל ודויק:]

ועוד לא שייך כאן דיו דדיו שייך רק בדבר שסוא חילוק מצד הדין דלא לא שייך שיהי' הלמד חמור בצאה דין ממלמד משא"כ כאן דאין זה מונחא כלל צבא מן הדין על הכנרן כיון דהכנרן יש במיני קרבן וסבא מה"ד אין במיני קרבן ואך החילוק שבהם במציאות גורמה החומרה ואלו כ"י בעימ מין בפטי עלמו ג"כ כ"י ק"י ופי"ג כיון שלמדנו מבעימ על המין של עריסה שהוא פסול שפיר אין קדושי חלס עליו מפאה סיוחו מין בעימ ודויק:

אבל באמת דברי הרמב"ם ז"ל שם שכי ואין בבעימ שבעימ יש במיני קרבן פסול הסכרה לומר דלא קאי אעריסה הכהנה שם כ"א אשאר' פסולין הכהנים שם דפרישה הא חשיב מיני דשלימות ומבואר במשנה ערוכה בחולין דפי"ג ע"ב ובגמ' ג"כ ד"א פ"א ע"ה וגם בגוף סגוני' אשר מונח הולא הרמב"ם ז"ל בלכותיו דקס' והוא סגויה כה"ס חמור' ד"ז פ"א קאמר בהדיא דעריסה יש במיני קרבן ורק מפני איסורה באכילה לא מחא עלה קדושי ע"ה והה"פ ספרי בעריס' מפאה איסור' באכילה שהמים הרמב"ם ז"ל בכלה אה ופי"ג למה השמימו וגם ז"ל פ"א ספ"ט דאסורה באכילה עדיין יחוק חידושי' כג"ל על הקש"י שקדומה וגם על הקש"י דיעא דיו. והנה אחר כתיב זה ראי'ה

דכ"י מיני ולא מימסקן לשליה ע"כ איז קרא למעט שלימותו וע"כ סוכרחה לפרש דסוכרחה הוא מה שלל אחר ואחר, סופר ולא אמרי' דהמטב על כ"ד. ולפי"ז כה"ג גם דעם הכוס' היא כדעת המכריש כג"ל דאפי' בחד שליח שייך הא דמיני לא מימסקן לשליה ואלס לפמיש למעלה דה שייך רק ביכא שרין שליח לפעול דבר ע"י סמילי ז"ל דגם שם קיום המטה נקרא פעולה ואיז שפסול שליח ע"י דיבור קיום מטה שפיר' ואיז דומה למשטר שאין שם פעולה כלל כי הקדושה מאילי' היא באה כשיש מציאות דיבור כהמני וכנ"ל ואיז רק מציאות דיבור בלבד לא שום פעולה ממנו ואפי"ג דגם מעשר הוא מטה ואיכ כמלא דכשמשטר ע"י שליח לא קיים מטב וכמונן עכ"ז אין מה קש"י כלל ד"ל דאכ"כ ופי"ג המשטר שפיר קדוש דקיום המטה אינו מעבד כלל בקדושה כמעשר וכמבואר בחידושי' במ"א דכל כה"ג שהמטה יש לה פעולה כגון הקדש והרומח ופנילה למ"ד דמבילה כמנהג מטה או גם כשאין אל האדם קיום מטה גם ע"ן שמשקן בעבירה וכדומה עכ"ז המבילה שפיר מסבירה וכהקדש והרומח שפיר חל עליהם קדושה הקדש והרומח ואכ"כ. ודע דדברי' בירושלמי' כמבואר למעלה דלא מכוני חמורה ע"י שליח ראי'ה שוב שפ"ט דין חילוק ע"ז וכדומה להדיא בחמורה ד"ב ע"כ בגמ' ע"ה בחי' ד"ה קחני וע"ש בחמורה ד"ס פ"א דבאומר כל סרי"ה לכמיר יבא וימיר מהני ע"ש ומפורש בה ג"כ דמהני שליחות בחמורה וע"י ברין נדרים דל"ז ע"כ בענין כל סרי"ה לחרוס יבא ויחרוס ואין להאריך בה ובאחי' ככ"ז רק להעיר:

כלל ב. בענין אין עונשין מן הדין

הדין בפ"ג מה מ"א היא כ"י דאפי"ג קדושי' דאשמי"ד עכ"ז בדבר הנאסר כנר בלאו כה"ג מכלל עשה או מחירין ועונשין מכ"ד ע"ה. וק"ל ע"ז משום מנחה דף כ"י ע"כ דפריך אהא דדרשוין קרא דמן בבקר דכתי' בקדשים להולא אח סמריסה ד"ל קרא חיפוק ל"י מקיז מכלל מוס ומה בעימ שמוחר להדיע אסור לגבוס עריסה שאסורה להדיע אינו דין שאסורה לגבוס וכ"י יעו"ש וקשה דהא לאמרין קרא למלקוח אס הקריב סריסה דאלו מקיז לחורא כ"י אשמי"ד ואלו שהחא דאיכא עשה דמן בבקר שוב שפיר טונשין מכה הקיז מבעימ כמו ש"ס מלקוח במקריב בעימ ואין לומר דנלא"ה איכא מלקוח מכה לאו דלא יראה דלמד על כל הפסולין ששבור וקס שהוא בלא יראה וכמבואר בחולין ד"ס ע"כ ע"ש ד"א דאין כלכס כלאוה סגוני' רק דלאו דלא יראה כ"י לאו שבכללות ואין לוקן עליו וכמיש הרמב"ם ז"ל בפ"ג מה איסורי מזבח כ"ז ע"ה ובלחם משנה ד"ה ויראה ל"י ע"ה ג"ל דגם סגוני' דמנחות כג"ל לאו דקשמא היא וסוכרה ד"ס מכה אלאו דלא יראה ח"א דפירכא דקיז כג"ל נאמר' בנריחא שמה ע"ה ואיכ נריכס להפרש גם למ"ד דלאו שבכללות אין לוקן עליו וכתו שבכל הש"ס פריקין מבריחא על אמורא. והנה לפמיש הרמב"ם בפ"ג מאיסורי מזבח ה"י דעריסה אסורה מסבירא דהקריבוה נא לפתח' סרי"ק ע"ה ובכ"י שם ע"ה איכ י"ל דכיון דנלא"ה אסורה מסבירא שפיר עמ"כ ולא נאמר קרא דמן בבקר אלא להחמיר איסורו דכיון דהפרש איסורו בחורה הוא חמור מאיסור מסבירא אכל עכ"ז כיון ש"ס צו דבר איסור מסבירא ע"כ שפיר מחידין ועונשין מה"ד דויק:

רציתי בפתיחה הפרטיג לבי מריפות שבי חיל וכנסה בא
 לאמריי מנחוח וי מן הבקר ליל למפט מריפה חיל מקיז
 ומאי קושיא כתי דינמא שאין לוקין על פסולי המזבח כמיש
 ברמזים זיל בבי איסורי מזבח מימ אי לאו קרא הייתי
 מיקל בספק מריפה כיו עכיל. וכנסה ודאי אין כוננה
 להקשות כדבריו הגיל דאי איכא עשה דמן הבקר שוב
 יש מלקוח מנה הקיז מבעימ וכוסברת הכימ כגיל דאיכ
 לא יחכן תירוט עמי דאין לוקין על פסולי המזבח שכרי
 ברמזים כי שם פ"ג כ"ז כן רק בשארי פסולים כגון
 רובע נרבע ומוקלס ונטנד וכו' דאם הקריבין איט לוקה
 עשיה משאיכ בבטימ כרי מפורש ברמזים שם פ"א
 ה"א וסיד דלוקין על הקדשו והקריבו פ"ש ואיכ אי
 ילפינן מריפה מקיז מבעימ שפיר ראו להלקוח גם
 במריפה כמו שיש ילקוח בבטימ וכמו שכתבנו למעלה
 וכוונת הפרטיג היא באופן אחר וליט טוט למכוון ענינו:

ר"ע דבטימ דמנחות כגיל יש להפיר עוד דמאי פריך
 דליל קרא למריפה תיפוק ל"י בקיז מבעימ הא
 יש נימ לטנגה מרופה דמבואר במשנה בסופה דמיכ
 ע"ב דאין המום פוסל בה ע"ש ואלו מריפות כרי פוסל
 גם בעגלה וכמבואר בש"ס חולין ד"א ע"א ע"ש ואיכ
 אלו ה"י פסול מריפה בכל הקדשים רק בקיז מבעימ
 מנילא לא ה"י מריפות פוסלת בעגלה כיון שאין המום
 פוסל בה משאיכ השתא דמריפות הוא פסול עכמות
 בקדשים מקרא דמן הבקר להוציא את המריפה שפיר
 פוסל גם בעגלה ממשמא דכפרה כתיב בס קקדשים
 וכש"ס חולין כגיל וא"ע: ^{מאמר החכמה}

אשורה לדברי הסימ כגיל ואומר דב"י שאלת ותשובה
 שאלת אריס כ"י פ"י כגיל ראי דחוס' לית
 לכו סברה כסימ כגיל ממה שכתבו בפסחים דמיא ע"א
 דיה איכא דלאפריך קרא דובשל מבושל דכתיב בספח
 לשאר משקין דאי מקיז מניס הא אשמה"ד ע"ש ואפי"ג
 דאיסור לאו שבא מכלל עשה איכא בלא"ה מבושל בשאר
 משקין דעכ"פ אינו ללי אש וכמיש חוס' שם ע"ש.
 ונלע"ד דיש תקום לומר דגם החוס' לא נחלקו בה
 אדעתה כסימ כגיל זה ע"י מה שראיתי בשו"ת נחלה
 יעקב להגאון מליסא ז"ל סי' כ"י שכחב שמה להגאון
 החתים ז"ל חיל ומש שהקטס כתיב על מה שכחבתי
 בספרי להביא ראי דאיסור שנסתנה שרי מכריחות ה"י
 אי דאמריי לחם מקלי לא אחיא דאיחי בעיניי אלמא
 דבעיני קרא לאיסור שנסתנה וע"ז כ"י כיה דהתם כונת
 בנ"י לומר דלחם לא ה"י בעיניי. דשערב עם מים
 וסדא דבטי לעטר כלהם שיה"י בו כיה: קמה בלי
 המים וכו' קמ"ל דלחם גופי' איסור והאוכל כיה פח
 לוקה עכ"ל. וע"ז הטיב שמה הגאון מליסא ז"ל חיל דהא
 בחרומה ככוסם חמין פליגי בחרומה אי חייב קרן וחומש
 ובאוכל כיה פח חייב קרן וחומש ולא אישחמיש תנא
 ואף שום פוסק למיר דבעיני שיה"י כיה מקמה לבדו
 בלי המים עכ"ל ז"ל:

ר"ה נחלקו פס בגאונים האלה ז"ל מהלוקה גדולה
 דהתים ז"ל פ"י הא דאמריין בש"ס כריחות
 כגיל דע"כ אלמריין למכחב בלאו דחדש קלי וגם לחם
 משום דלחם מקלי לא אחיא דקלי חיתא בעיניי משאיכ
 לחם ופי' התים ז"ל שהכוסה הוא דאי ה"י ילפינן מקלי
 איכ רק החוסין חסורין שהקלי כרי הוא רק חמין לבד
 ופי' פחה של חדש שנתה ככר י"ב' בו חטובות מים
 איכ ה"י לריך כיה קמה מלבד המים משאיכ השתא
 דכאי לחם איכ אש כלהם גופי' חסרה חורה וע"כ כיון
 שפנין כלהם הוא קמה מעורב עם מים ע"כ חרויכו
 גוף איסור טעם ואלו שניסם יחד חסרה חורה ודי ככיה

מזיוף שניסם אולם הגאון מליסא ז"ל ס"ל דאפי' כשנאסרו
 רק החוסין ג"כ המים מאמרפים לחיה פחה וכמו
 שהשתקף דבריו. והגה לדעת הח"ס ז"ל הג"ל י"ל גם
 כאן דבנישול בלע הבשר מים ואיכ אש נאסר המבושל
 להדיא אי המים מאמרפים דענין בישול כרי הוא בשניסם
 בבשר ומים שא"ל לבישול בלחי שחבשל במים או במשקה
 וע"כ כשנאסר המבושל קאי באיסור על שניסם יחד על
 הבשר ועל המים שבו משאיכ בעשה דכי אש ללי אש
 דקאי לבשר הספח לחוד שיה"י ללי אש איכ מה שא"י
 אוסרים אותו כשהוא מבושל תמלח שאינו ללי אש לזה
 שפיר כרי שוב אין המים מאמרפים ומבנין.
 וע"כ אלמריין קרא דובשל מבושל להיכא דנחבשל עם
 שאר משקין וליכא בבשר טמנו כיה כי אש בלרוף
 המשקין דהשתא רק בבשר אסור בעשה דכי אש ללי אש
 משאיכ המשקים מותרים לגמרי ואין עליהם עשה זה
 כלל. ואיכ איכ שוימיל הקיז למלקוח דלבי המשקים כרי
 ה"י קיז לבד ואשמה"ד דאפי' אי ח"ס גם בעשה אסור
 מה"ה אש שאין זה ברור כל כך דייל דעשה דאין בה
 מלקוח אין ללמד מחלב לאסור ח"ס ומבנין.
 עכ"ז אפי' נימא דאסור מה"ה מימ מחמת ש"ב כבר
 איסור ח"ס בבבשר אין זה מוטיל שילקח גם
 אמשקים שבו כ"א באיסור שבאותו הדבר עלמא כ"י:
 שמוטיל שילקח עליו מנה הקיז שיש בו בעלמא למלקוח
 משאיכ כאן דעל בבשר לבד איכ שילקח דכ"ל ח"ס איכ
 שפיר ליכא מלקוח כלל דאין המשקים מאמרפים וכ"ל.
 משאיכ אש כ"יט עונשין מן הדין אז שפיר כ"יט לומדים
 על הבשר ועל המשקין יחד איסור וגם מלקוח מקיז
 ממובשל במים. וע"כ שפיר הקשו החוס' דפסחים כגיל
 מנה הא דאשמה"ד דהא אלמריין קרא שפיר להיכא דאין
 בבשר כיה כ"א בלרוף המשקין וכ"ל דו"ק:

ר"ע דלכאורכ נלע"ד להביא ראי לדעת הגאון מליסא
 ז"ל כגיל דהא לדעת החתים ז"ל גם בפסל על
 כרחק דדין כן דבעיני כיה קמה לבדו דאיסור פסל כרי
 הוא אף על החוסין שיש עליהם זיקת חרומה ומשטרות
 ואיכ אין המים מאמרפים. אולם באיסור חמין נראה
 פשוט דגם החתים ז"ל יודע דכ"י ככיה קמה עם המים
 דשם חמין כרי קאי על שניסם כיון שפ"י חטובות
 שניסם בעשה החימת. ולפי"ז איך החסרנס סוגיה הש"ס
 פסחים דליס ע"כ דיליף מקרא דאין יולאין במלח של
 פבל משום שגאמר לא תחבל עליו חמין שבעת מים
 תחבל עליו מלח ודרשינן סמוכין שבראו לבוא לדי
 איסור חמין יולאין בו ידי מלח יאז זה שאין איסור חמין
 חל על איסור פבל ע"ש. וכנס יאז זה פשוט ג"כ דגם במלח
 דכתיב מלח ולחם טוני כ"י ככיה קמה עם המים
 דשניסם יחד נקראים לחם ומלח וכמיש חתים ז"ל עלמו
 לענין לחם דחדש וכ"ל. ואיכ שפיר וכל איסור חמין
 לחל דהא כשאוכל כיה מלח עדיין אין שם כיה קמה
 דמעורב בו משהו מים עכ"פ ואיכ ה"י לענין הפסל ח"ס
 מכאיב לענין חמין ה"י שיעור שלם וכמו שכתבנו ואיכ
 כרי כהבו חוס' בשבועות דכ"ז ע"כ דיה דמוקי דאיסור
 חל על ח"ס ע"ש ואיכ על כרחק דגם לענין הפסל
 המים מאמרפים וכדעת הגאון מליסא ז"ל וה"ו גם לענין
 פבל שיעור שלם ושפיר אלאה"מ. ומחיישנתי דאיכ ראי
 דברייתא כגיל דדרשינן בה חסם כשפסחים דאין יולאין
 במלח פבל עוקמין לה חסם בגמי בלא"ה כריש דסי'
 דאלה"מ"א וריש הא ס"ל בעלמא דריש למלח ואיכ ה"י
 גם לענין פבל לאו גמור ושפיר אין איסור חמין חל עליו
 והתוס' דשבועות כ"ל דכתבו דאיסור חל על ח"ס כ"יט
 רק לדין דח"ס אין זו מנחה רק איסור גירדא וליט
 בכלל כלאו ע"ש: